

LBRISWe know
books

Paul Noth este scriitor și ilustrator. Desenele lui apar regulat, din 2004, în *The New Yorker* și ocazional în alte publicații, inclusiv în *The Wall Street Journal*.

Primul artist care l-a inspirat, unul dintre preferații lui, este Charles M. Schulz, ilustratorul care l-a creat pe Snoopy în banda desenată *Peanuts*. Iar desenatorul de la *The New Yorker* ale cărui creații le-a admirat mai întâi este Charles Addams, creatorul *Familiei Addams*.

A studiat scriere literară și editare la Emerson College, sperând să devină scriitor. A început prin a scrie comedie pentru televiziune, pentru emisiuni ca *Saturday Night Live* sau *Late Night with Conan O'Brien*. Glumele și comedia s-au concretizat apoi în seria de scurte animații numită *Pale Force*, difuzată în emisiunea *Late Night with Conan O'Brien*.

A scris și o serie de romane pentru copii, primul dintre ele fiind *Cum să-ți vinzi familia extraterestilor*, urmat de *Cum să scapi definitiv de planeta Pământ* și *Cum să câștigi târgul de științe*. Seria se bazează pe texte comice presărate cu ilustrații inedite, prezentând situații absurde, amuzante și aventuroase din viața trăsnitei familii Conklin.

**CUM
SĂ-ȚI VINZI
FAMILIA
EXTRATERESTRILOR**

PAUL NOTH

Traducere din engleză
de Diana Trăncuță

arthur

Cuprins

PARTEA I

Capitolul 1. Familia mea	13
Capitolul 2. Squeep!	20
Capitolul 3. Gemenele	27
Capitolul 4. Televizorul meu	31
Capitolul 5. Alice îmi fură televizorul	36
Capitolul 6. Nu mă mai bărbieresc	43
Capitolul 7. Albina Alphonso	49
Capitolul 8. Marele inventator	53
Capitolul 9. Pregătirea capcanei	59
Capitolul 10. Ultimul Hexagon	67

PARTEA A II-A

Capitolul 11. Conacul	75
Capitolul 12. Camera Neagră	85
Capitolul 13. Calul de dar	101
Capitolul 14. Îngrijitorul de la zoo	110

Capitolul 15. Pe apa sâmbetei	118
Capitolul 16. Bunica	125
Capitolul 17. „Naturaliștii“	130
Capitolul 18. Tânărul stăpân	139

Partea A III-A

Capitolul 19. Ascultă de șopârlă	147
Capitolul 20. Oglinda	156
Capitolul 21. Cum arată extraterestrii	168
Capitolul 22. Gubbișii	175
Capitolul 23. Fericiți în final	181
Capitolul 24. Reuniunea	187
Capitolul 25. Meciul Mortal	193
Capitolul 26. Întoarcerea	208
Capitolul 27. Efecte adverse persistente	212

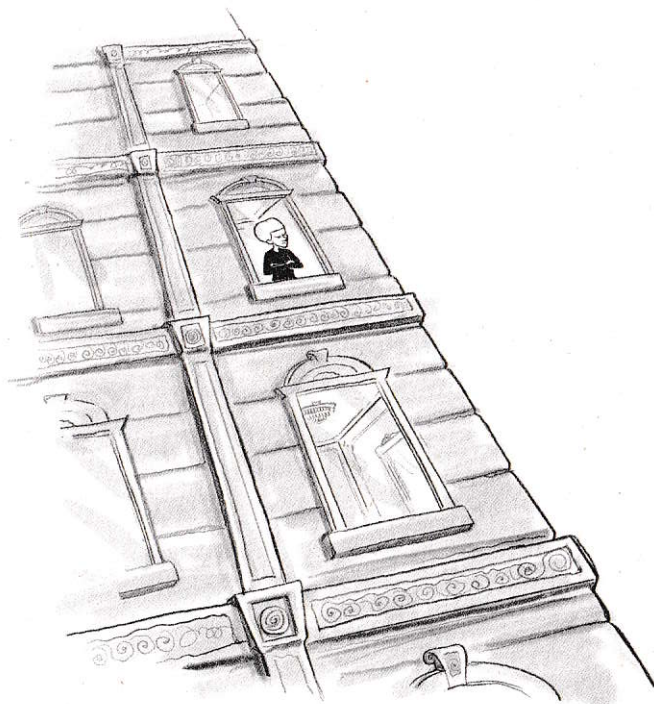
LBRIS

We know
books

PARTEA I

DE CE SĂ-TI VINZI FAMILIA
EXTRĂTEREȘTRILOR

BUNICA

1 | Familia mea

Înainte să presupuneți că sunt o persoană rea, ar trebui să știți că inițial plănuisem să o vând extratereștrilor doar pe bunica. Nu toată familia. Și nu aș fi vândut-o dacă n-aș fi avut motive bine întemeiate.

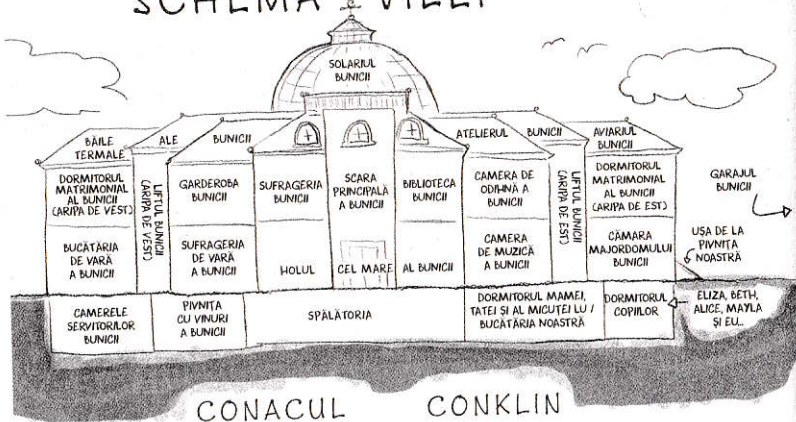
În primul rând, aveam nevoie de bani. În al doilea rând, aveam o bunică.

Când spun „bunică”, sper că nu vă imaginați o bătrânică drăguță, care-mi făcea prăjituri în fiecare zi. Bunica făcea prăjituri doar o dată pe săptămână și, chiar și atunci, nu erau pentru mine, ci pentru tata. Și nici măcar nu le făcea ea, ci bucătarul ei personal. Bani de pe urma invențiilor tatei îi permiteau să aibă un bucătar personal, trei menajere, un majordom, o grămadă de paznici, un șofer și un valet, cu care bănuiesc că dansa vals. Nu vreau să știu de ce.

Singurul obiectiv al tatei era să-i facă pe plac bunicii. El făcea toată munca, ea rămânea cu banii. De aceea, cinci etaje din casă erau ale ei, în vreme ce eu,

mama, tata și cele cinci surori ale mele împărțeam două camere la subsol.

SCHEMA VILEI

Paznicii bunicii ne țineau departe de luxul din casă, unde erau candelabrele, ferestrele și câte și mai câte. Nu aveam voie să îi folosim liftul. Nu aveam voie să folosim nici liftul servitorilor. Dacă bunica mă vedea chiar și citind semnul de pe liftul servitorilor, deschidea fereastra și țipa:

— Nu citi semnul! Este doar pentru servitorii mei!

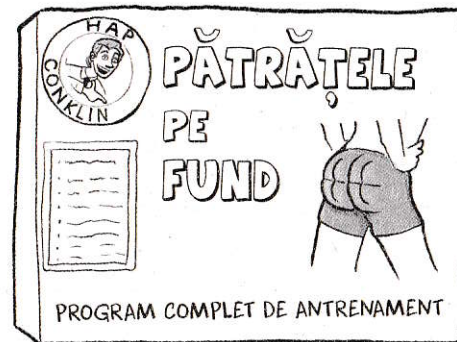
Și apoi trântea fereastra.

Însă chiar dacă eram sărac, oamenilor nu le era milă de mine ca de un copil bun și sărman. Când aflau că numele meu e Happy Conklin Junior, toată lumea presupunea că sunt bogat.

— Tatăl tău e *chiar* Hap Conklin? spuneau ei, zâmbind ca și cum își aminteau cât de faimos era tata, apoi se încruntau amintindu-și cât de enervant era.

Probabil că și voi vă uitați urât dacă auziți de tata. Știu deja ce părere aveți despre el, așa că nu este nevoie să-mi spuneți cât de mult îi urâți reclamele de la televizor, de la radio și de pe internet. Știu că sunteți sături de panourile publicitare stridente, de afișele de pe autobuze, de pe dirijabile, de pe copaci. Vă înțeleg. Vreți și voi să treceți în tihnă pe lângă un copac sau să aveți parte de puțină liniște când sunteți într-un autobuz sau într-un dirijabil, fără ca el să urle la voi: „Sunt Hap Conklin!“ Știu că ați ajuns să simțiți aceste cuvinte ca pe o freză dentară care vă pătrunde în ochi. Știu.

Dar țineți minte că el chiar a inventat toate chestiile din reclamele alea. A lucrat din greu la invențiile lui și nimeni nu poate spune că ele n-au schimbat lumea. În special bestsellerul său: până să apară „Pătrățele pe fund“, oamenii nici nu știau că își doreau să aibă mușchi pe fund la fel ca pe abdomen, și cu

atât mai puțin că acest lucru era posibil prin dietă, exerciții fizice și pantaloni modelatori.

Desigur, nu toate creațiile sale s-au bucurat de atâta succes. „Un bebeluș chipesș”, ca majoritatea invențiilor tatei, a fost ideea bunicii de produs revoluționar care să-i aducă o grămadă de bani.

O enervau bebelușii. „Sunt prea imprevizibili”, spunea ea mereu. Ura mai ales că nu putea să facă diferența între bebelușii băieței și

bebelușii fetițe. Așa că tata a inventat un unguent de uz extern care făcea ca bebelușilor băieței să le crească barba. Avea efect imediat: unui nou-născut îi creștea părul facial mai repede decât unui vârcolac. Din fericire, bunica a testat produsul doar pe un singur bebeluș. Din nefericire, numele bebelușului era Happy Conklin Junior. Din mo-

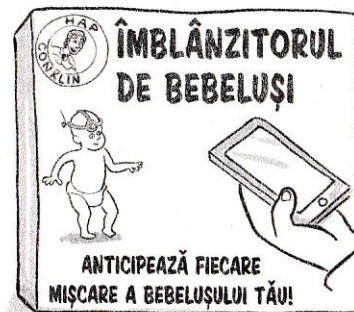
mentul în care am putut să țin în mână un aparat de ras, a trebuit să mă bărbieresc de trei ori pe zi, în fiecare zi.

Cum era de așteptat, nimeni nu a cumpărat

„Un bebeluș chipesș”. Publicul nu împărtășea sentimentele bunicii cu privire la înfățișarea bebelușilor. În plus, copiii mici nu se pricep deloc la bărbierit.

S-au tot testat diverse invenții pe noi, copiii din familia Conklin. Eu sunt mai norocos decât unele dintre surorile mele. Pe lângă ele, să am zece ani și barbă nu era atât de rău. De exemplu, dacă mă compar cu sora mea mai mică, Kayla.

Bunicii tot nu îi plăceau bebelușii imprevizibili, bărboși sau nu. Prin urmare, a testat pe micuța Kayla „Îmblânzitorul de bebeluși Hap Conklin” – un produs care s-a dovedit cât se poate de vicios.

Nouă ani mai târziu, Kayla încă poartă zilnic o bentiță galbenă și vorbește cu o albină imaginară pe nume Alphonso.

Pe scurt, viața mea nu se putea înrăutăți mai tare – sau cel puțin așa credeam, până când mama a trebuit să plece din oraș câteva săptămâni.

Un mic istoric al mamei.

S-a născut într-o țară numită Republica Moldova, în Europa de Est. În urmă cu cincisprezece ani, a venit în Statele Unite ale Americii cu o viză de lucru, ca să fie spălătoreasă la Conacul Conklin. Mama nu vorbea deloc engleză, însă acest lucru nu i-a împiedicat pe ea și pe tata să se îndrăgostească unul de altul. Au trebuit să-și ascundă relația de bunica, pentru că ea n-ar fi fost de acord.

Însă apoi mama a rămas „grea“, cum se spune, iar bunica și-a dat seama ce se petrecuse. Doamne, cât de furioasă a fost! Plănuise lucruri mult mai mari pentru fiul ei genial decât o căsătorie la repezeală cu o spălătoreasă moldoveancă. Așa că bunica l-a dat pe tata afară din casă. El s-a mutat în camera mamei de la subsol.

Până la urmă, bunica a fost de acord să-i lase să rămână împreună, dacă semnau un teanc de documente care îi ofereau bunicii dreptul să le anuleze căsătoria și să o deporteze pe mama oricând ar fi avut chef. De-atunci, cred că bunica ne-a privit ca pe o familie de gândaci care locuia la subsol – o problemă din ce în ce mai mare, dar una rezolvabilă.

Acum, după cincisprezece ani, bunica îi oferea în sfârșit mamei o promovare și o făcea șefa spălătoriei.

Dar mama trebuia mai întâi să urmeze un curs avansat de spălătorie la o școală de menaj din Nevada.

Cu mama plecată, viețile noastre s-au dus de râpă. Tata nu reușea să se ocupe nici de cele mai simple treburi casnice.

Noi, copiii, am început să ne comportăm cât de urât posibil. Moralul nostru era la pământ.

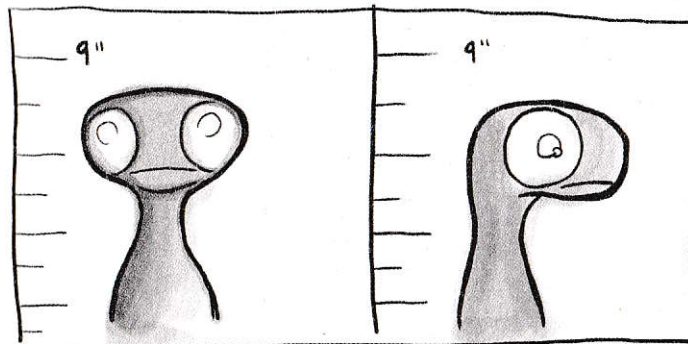
Apoi s-a întâmplat și incidentul îngrozitor cu sora mea, Alice, și cu șopârla Squeep!

Nu e deloc surprinzător că „băiatul cu barbă“ n-a fost niciodată cel mai popular copil din școală. Buna ne-a interzis să ne apropiem de televizor, de jocurile video, de internet – atracțiile copiilor de la școala mea –, așa că mereu mi-a fost greu să găsesc lucruri normale despre care să discut cu colegii. Singurele alte lucruri despre care copiii voiau să vorbească erau barba mea și faimoasa mea familie de ciudați. Am îndurat ani de tachinări constante, iar până în clasa a cincea eram sigur că pentru mine școala n-avea cum să fie mai rea de-atât.

Dar apoi l-am pierdut pe Squeep! – șopârla clasei, un mascul.

Poate „pierdut“ nu este cuvântul potrivit. Toți din clasă trebuia să-l luăm pe Squeep! acasă peste noapte, pe rând, ca să învățăm ce înseamnă responsabilitatea. Cunoșteam ce riscuri erau dacă aduceam acea șopârlă micuță și drăguță în dormitorul pe care-l împărțeam cu sora mea, Alice, mai ales că

SQUEEP! ȘOPÂRLA... IUBITĂ DE TOATĂ LUMEA

mama era plecată. Alice fusese într-o stare extrem de proastă în ultima vreme. Am implorat-o pe doamna Jensen să mă scape de sarcina asta, dar a insistat. Am stat treaz toată noaptea în pătuțul meu, ținându-l pe Squeep! cu ambele mâini, ca să-l protejiez de Alice. Dar apoi, spre dimineață, am adormit din greșeală.

ALICE FURĂ TOT...

...ȘI NU RECUNOAȘTE.

Unul dintre experimentele bunicii o pricopsise pe Alice cu abilitatea de-a fura lucruri și de-a le ascunde pe vecie. Era inutil s-o pârâsc. Alice ar fi negat totul și n-ar fi fost prinsă niciodată în lipsa unei dovezi. Iar dacă i-aș fi spus doamnei Jensen adevărul despre dispariția lui Squeep!, ar fi intervenit poliția. Familia mea se afla deja sub investigația FBI-ului, din motive pe care le voi explica în curând. Nu-mi puteam trăda propria familie. Așa că, în schimb, le-am spus celor din clasă că Squeep! fugise.

Toată școala o iubea pe șopârla Squeep! (zisă și „Squeepers“, „Sir Squeepsalot“, „Squeep City, SUA“). Când am pierdut-o, am pierdut și toți prietenii pe care îi aveam în acel loc – copii și adulți. O săptămână mai târziu, acest băiat pe nume Happy plângea în fiecare zi pe drumul spre casă. Până când, într-o după-amiază de vineri, când mi-am șters lacrimile, am zărit singurul lucru pe care mi-l doream cel mai mult pe lume, singurul lucru care știam că mă putea transforma dintr-un aiurit singuratic într-un copil obișnuit:

Un televizor!

Era așezat pe o bordură, lângă tomberoanele de gunoi ale unui vecin. M-am holbat la el cu neîncredere. Mă simțeam de parcă un duh magic îmi îndeplinise cea mai arzătoare dorință.

Părinții mei susțineau total interdicția bunicii în privința televizorului, pentru că nici ei nu erau niște

oameni tocmai normali. Dar, cu mama plecată, părea că toate regulile fuseseră aruncate pe fereastră. Toți scăpau nepedepsiți, de ce n-aș fi scăpat și eu?

Nu mi-a trecut prin minte deloc că televizorul ar fi putut să fie stricat. Nu puteam să am o soartă atât de crudă.

Abia am putut ridica de pe iarbă televizorul vechi, pătrătos. Dar cumva l-am cărat de-a lungul celor două străzi până la moșia Conklin. Am intrat cu el pe poarta servitorilor, uitându-mă după paznicii bunicii, apoi l-am cărat tot drumul până la ușa noastră și pe scările care duceau la cele două cămăruțe de la subsol unde locuia familia mea.

Dacă mama ar fi fost acasă, m-ar fi prins cu el înaintea să ajung la ultima treaptă. Dar trebuia să-mi fac griji doar din cauza tatei, și probabil aș fi putut să intru în bucătărie cu un camion de televizoare fără ca el să observe.

M-am uitat după colț, în ceea ce era atât bucătăria noastră, cât și dormitorul părinților. Tata stătea lângă aragaz. Ținea într-o mână cea mai nouă invenție a sa, un cerc împletit din cabluri aurii, iar cu cealaltă mână amesteca absent într-o oală cu fasole. Lângă oală era pregătită deja o sticlă imensă de ketchup. În lipsa mamei, tata „gătise“ pentru noi.

